

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: I.T., narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina
trvalým pobytem ...
zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem,
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26672-2/ČJ-2018-930310-V244 a CPR-26672-3/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení obou výše označených rozhodnutí žalované. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26672-2/ČJ-2018-930310-V244 bylo žalovanou rozhodnuto, že rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 1 roku se

potvrzuje a odvolání žalobce se zamítá. Druhým rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019 č.j. CPR-26672-3/ČJ-2018-930310-V244 bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho platném znění (dále jen „správní řád“) uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v **žalobě** namítal, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými a evropskými právními předpisy, když jednání žalobce nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů, což podle žalobce dokládá i prohlášení Evropské komise, které měla žalovaná při rozhodování k dispozici. Dále žalobce namítal, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které žalobce namítal již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Dále žalobce namítal, že pokud by měl žalobce celé správní řízení vedené u prvostupňového orgánu shrnout, tak ze strany správního orgánu bylo tvrzeno, že žalobce vykonával na území ČR práci neoprávněně, jelikož k tomuto neměl platné povolení. Správní orgán nicméně nepodloženě odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, jelikož žalobce je zaměstnancem polské společnosti ASSU SP. Z O.O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Žalobce se tak nacházel na území ČR zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Ciringsa s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele žalobce i Evropská komise. Ačkoliv žalobce opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat uvedené ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu nesprávně akceptováno.
4. Lze tedy zcela evidentně důvodně pochybovat o tom, že by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění v souladu s právními předpisy, a žalovaný správní orgán tak měl minimálně zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k hrozící vážné újmě i odložit vykonatelnost dotčeného rozhodnutí.
5. Jak bylo uvedeno v úvodu, tato žaloba směřuje i proti souvisejícímu rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení č.j. CPR-26672-3/ČJ-2018-930310-V244 ze dne 10.01.2019, které bylo doručeno žalobci dne 14.01.2019, a to v celém rozsahu ze shodných důvodů, jak je uvedeno výše.
6. V návaznosti na výše uvedené, žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že se plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty uvedených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. V rámci

předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce.

8. S ohledem na shora uvedené, žalovaná k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázala nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale taktéž na odůvodnění rozhodnutí žalované, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce.
9. Žalovaná k žádosti Krajského soudu v Plzni uvedla, že je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledala žádné porušení zákonných ustanovení.
10. V návaznosti na výše uvedené tak žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.
11. Ze **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: Dne 15. 5. 2018 byla prováděna pobytová kontrola Policií České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odborem cizinecké policie v součinnosti s Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj, dále jen („OIP“) ve vnitřních skladových prostorách společnosti Penny Markét s.r.o. Pobytová kontrola byla zaměřena na neoprávněné zaměstnávání cizinců. Žalobce předložil k prokázání své totožnosti cestovní doklad Ukrajiny č. x vydaný na jméno I.T., nar. ..., stát. přísl. UKR. V cestovním pase měl vyznačené národní vízum č. 011451199 vydané Polskou republikou s platností od 19. 3. 2018 do 3. 3. 2019 typu „D“, s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 180 dnů. Dále měl v cestovním dokladu otisk přechodového razítka se vstupem na území schengenského prostoru ze dne 26. 3. 2018. Hlídka pojala podezření, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem byl dne 15. 5. 2018 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 27 odst. 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Na místě pobytové kontroly byla přítomna koordinátorka firmy CIRINGSA s.r.o., která hlídce uvedla, že účastník řízení pracuje v Penny Marketu s.r.o. pod jejich firmou, docházka je evidována v písemné podobě, a smlouvu mezi zaměstnancem a firmou CIRINGSA s.r.o. mají na sídle v Praze. Při kontrole žalobce nepředložil povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce. Z kopie docházky doložené OIP vyplývá, že účastník řízení byl ve společnosti Penny Markét s.r.o. zaměstnán jeden měsíc.
12. Na základě těchto skutečností bylo 16. 5. 2018 s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
13. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 16. 5. 2018 žalobce mimo jiné uvedl, že z Ukrajiny vycestoval dne 1. 4. 2018 na základě polského víza, které si zařídil sám začátkem března 2018 v Užgorodě. Začátkem března 2018 se na Ukrajině dozvěděl od V.M. o možnosti práce v České republice. Řekl mu, že se jedná o práci v Penny marketu. Měl být zaměstnán přes firmu ASSU. Peníze mu měl vyplácet V.M. Byli domluveni, že za odvedenou práci dostane 80,- Kč za odpracovanou hodinu. Do České republiky přijel 26. 3. 2018 autobusem do Plzně. V Plzni na něj čekali krajané a odvezli ho do Dobřan na

ubytovnu. Do současné doby neobdržel žádnou hotovost. Řekli mu, že je to legální zaměstnání. Nějaké smlouvy podepisoval až ve firmě v České republice. Dne 27. 3. 2018 nastoupil do firmy Penny Markét s.r.o., kam ho odvedl V. Ubytování mělo být hrazeno z platu.

14. Žalobci dle sdělení Úřadu práce České republiky č.j. UPCR-PJ-2018/6878 ze 17. 5. 2018 nebylo Úřadem práce České republiky vydáno povolení k zaměstnání, tj. žalobce neměl v době kontroly platné povolení k zaměstnání.
15. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že protiprávní jednání žalobce bylo v rámci vedeného řízení prokázáno bez důvodných pochybností, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Správní orgán I. stupně tak za daného stavu, správně vyhodnotil naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že možnost jeho zaměstnání byla právě takovým povolením podmíněna.
16. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaná i žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem a soud neshledal důvod pro jeho provedení dle § 51 odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
17. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
19. Ustanovení § 98 písm. k) stanoví, že: *„Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“*
20. Soud v posuzované věci hodnotil toliko to, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán.
21. Žalobce předně ve své námitce namítal rozpor napadeného rozhodnutí s českými ale rovněž i Evropskými právními předpisy. Žalobce především shledal tento nesoulad ve vztahu k ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti ve spojení se směrnicí č. 96/71/ES. Uvedené porušení se týká nesprávného výkladu a následného posouzení problematiky příhraničního zaměstnávání, jenž uvedené právní předpisy upravují a s tím navazující udělené správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

22. Soud považuje za vhodné vyjádřit se k ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., kdy se zmíněné ustanovení vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal.
23. V daném případě se soud ztotožnil s učiněnými závěry správních orgánů, kdy ty poukázaly na to, že žalobce sice uzavřel pracovní smlouvy s polskou společností FASSTY, avšak ještě v době jeho pobytu na Ukrajině mu bylo sděleno, že bude vykonávat práci na území České republiky ve společnosti Penny Market, a to od samého počátku. Na území České republiky přicestoval dne 26. 3. 2018 a ve společnosti Penny Market vykonával pracovní činnost ode dne 27. 3. 2018. Jak žalovaná správně v napadeném rozhodnutí uvedla, smyslem unijních předpisů, upravujících problematiku v této oblasti, není „formální“ zaměstnávání cizinců z tzv. „třetích zemí“ za účelem jejich okamžitého vyslání do jiného členského státu, tzn. uzavřít s nimi čistě formální pracovněprávní vztah proto, aby byli vzápětí vysláni, nýbrž zajistit, aby občané z „třetích zemí“, kteří jsou trvale či dlouhodobě usazeni v jiném členském státě Evropské unie, disponující příslušnými oprávněními na území tohoto státu a vykonávají zde svou hlavní pracovní činnost pro zahraničního zaměstnavatele, nepodléhali ve specifických případech na území jiného členského státu Evropské unie povinnosti mít pracovní povolení dle příslušné vnitrostátní úpravy.
24. V této souvislosti žalovaný dále správně poukázal na čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, dle kterého se „*vyslaným pracovníkem*“ rozumí pracovník, který po omezenou dobu vykonává práci na území jiného členského státu, než ve kterém obvykle pracuje. Prioritně má tedy existovat reálný pracovněprávní vztah, nikoli pouze formálně dočasný. Onen názor potvrzuje již samotný článek č. 56 věty druhé Smlouvy o fungování Evropské unie, který tento prvek trvalosti obsahuje „... *použitelnost této kapitoly též na poskytovatele služeb, kteří jsou státními příslušníky třetích zemí a kteří jsou usazeni v Unii*“ (Přičemž jak bylo zjištěno, žalobce prokazatelně v Unii usazen být nemohl). Rovněž z vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017, na něž účastník řízení v rámci podaného odvolání odkázal, a které správnímu orgánu I. stupně poskytl, plyne, že vyslání pracovníků z tzv. „třetích zemí“ bez nutnosti získání pracovního povolení v zemi, do níž jsou vysláni, je možné za podmínky, že tito pracovníci jsou u poskytovatele služeb zaměstnáni trvale (stále) a zvykově.
25. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani námitka žalobce, že na výkon práce měl dohlížet a následně za odvedenou práci vyplácet mzdu jistý V.M., údajný koordinátor polské společnosti, ani námitka, že tento správnímu orgánu I. stupně nikdy nesdělil, že nemá v úmyslu se ke svému zaměstnavateli po ukončení vyslání vrátit, vzhledem k tomu, že žalobce řízení pro polskou společnost FASSTY na území Polské republiky žádnou pracovní činnost nevykonával a rovněž ani na území Polské republiky nebyl (neboť polské vízum si zařídil na Ukrajině, odkud vycestoval na Slovensko a poté přímo do ČR) a od počátku byl seznámen s tím, že bude zaměstnán na území České republiky formou jeho „*vyslání na služební cestu*“ prostřednictvím polské společnosti. V tomto případě se tak jedná o faktické zakrývání zaměstnání bez povolení i přesto, že možnost zaměstnání je právě

takovým povolením podmíněna. Ostatně obdobné rozhodnutí bylo již potvrzeno rozsudkem NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31. „Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ Nad vše soud dodává, že v průběhu správního řízení, žalobce sám uvedl, že „Jeho krajan ve Slovenské republice mu poradil kontakt na polskou společnost, která vysílá pracovníky na území České republiky.“ což již jen dokresluje celkový náhled na situaci, z něž lze usoudit, že se firmy v tomto řízení vystupující snažily zakrývat skutečné agenturní příhraniční zaměstnávání, namísto jimi deklarovaného vysílání pracovníků jakož to služby a s tím související obcházení povinnosti zajišťovat pracovní povolení pro cizince z třetích zemí dle zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti.

26. Rovněž bylo zjištěno, že žalobce, ačkoliv argumentuje tím, že byl po celou dobu zaměstnancem společnosti FASSTY s.r.o. s kterou uzavřel smlouvu nejdříve ke dni 4. 4. 2018, již v době předcházející tj. od 27. 3. 2018 vykonával práci pro Penny Market s.r.o. rovněž bez platného povolení, tudíž následně uzavřená smlouva s FASSTY s.r.o. bylo jednání již pouze formální pro legalizaci své pracovní činnosti v ČR.
27. Lze tedy shrnout, že žalobce porušoval právní řád ČR, když byl nelegálně zaměstnáván ve společnosti Penny Market s.r.o., aniž by disponoval pracovním povolením v souladu se zákonem č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Nelze též přisvědčit námitce žalobce, že se na něj vztahuje výjimka z povinnosti mít takové oprávnění podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud proto shledal žalobní námitku nedůvodnou.
28. Ve vztahu žalobcově námitce, proti napadenému rozhodnutí, jímž mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč, jež dále konkrétně nespecifikovala, v čem přesně shledává ono porušení, jehož se žalovaný měl v průběhu rozhodování dopustit a je pojata zcela obecně bez dalšího, usuzuje soud, že postačuje, pokud přezkoumá

napadené rozhodnutí rovněž v obecné rovině. Po provedení přezkumu soud konstatuje, že neshledal žádná porušení, jichž by se správní orgán v průběhu řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dopustil jakéhokoliv jednání v rozporu s právními předpisy ČR nebo Evropské unie a v důsledku toho postupoval zcela v souladu se zákony. K tomu soud dodává, že uvedené rozhodnutí je úzce spjato se samotným rozhodnutím o vyhoštění žalobce a tak v důsledku toho, soud odkazuje rovněž na argumentaci výše. Jelikož soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí o vyhoštění, bylo v důsledku onoho rozhodnutí rovněž v časové posloupnosti zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správního řádu (§ 79 odst. 5) v rozsahu dle § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., aby správní orgán rozhodl o povinnosti uhradit náklady řízení v důsledku toho vzniklé. Soud tedy ani tuto námitku neshledal důvodnou.

29. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaná řádně vypořádala uplatněné odvolací námitky. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. (*výrok I.*)
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží. (*výrok II.*)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně